

Nem értjük egymást?

További reflexiók kilakoltatottügyben

Állok a ferencvárosi proletárbérlőház tágas udvarán, két kiköltözésre kötelezett család bútorait, tétova tekintetű volt lakókkal, egytucatnyi apró gyermekkel a héttérben; SZETA-s, Raoul Wallenberg-es, menhely alapítványos és egyéb aktivisták, fotósok, újságírók és féltucat kivezényelt rendőr gyűrűjében. Arról vitatkozom Kóta Péterné tanácsi ügyintézővel, hogy miért az utcára rakja a családokat; miért nem biztosít legalább valamilyen szükségelhelyezést a számukra. Elhangzanak a szokásos érvek. Hogy a törvénytörést nem lehet annyiban hagyni, hogy mennyi ember vár lakásra és elfogadná ezeket a „lakásokat” is, hogy a ház lakóit is zavarják, hogy persze kellene valami központi, országos megoldás erre az egészre. De addig nincs mit tenni, a törvény az törvény, ő csak annak előírásait teljesíti.

Ugyanilyen ügyben volt már dolgunk – nem is egyszer – egymással, és tudom, hogy ő, saját szavaival, *utálja az önkényeseket*. Most is kőkeményen védi; nem is a törvényt, hanem a törvénnyel önnönmagát. Az önkényeseket az utcára *kell* kirakni, a jogszabály nem is enged mást! Mondom, itt ez a sok gyerek, velük most mi lesz? Miért nem konzultált a családsegítősekkel? A férfiak most is munkában vannak, honnan fognak dolgozni járni? Csavargó, bűnöző legyen belőlük? A törvény igenis módot ad arra, hogy szükségelhelyezést biztosítsanak még a kilakoltatott önkényeseknek is.* Tudom, hogy ő is ismeri ezt a *törvényes lehetőséget*, hisz évek óta sok tucat kilakoltathatózatot hozott, s összesen két passzus az egész. De nem, ő erről a *lehetőségről* nem tud – s látom, hogy ez a gyengéje. A köztisztviselői döntés személyes felelősségét nem akarja magára vállalni. Könnyebb azt mondani – még magának is –, hogy ebben ő tehetetlen, a törvény a felelős. Hiába mondom, hogy én nem a jogállamban szent jogot kérdőjelezem most meg, hisz éppen az adna számára is lehető-

séget, hogy ezeknek a családoknak és a sok gyereknek legalább egy szükségelhelyezést biztosítson. A válasz: nem, és kész.

A józan belátás alapján sok helyen lehet értelmes, még éppen elfogadható kompromisszumot találni, egyezkedni a tanácsikkal. Itt tehetetlenek vagyunk. A hosszú hónapok óta folyó kilakoltatási harc után meghívott újságírók beszámolója is a „szenvtelen, objektív tájékoztatás” hangján próbáltak írni a „lakásbitorlók” kiköltöztetéséről.

Nem értjük egymást. S most egy pillanatra hagyjuk az észérveket. Azt hiszem, egyszerűbb dologról van itt szó. Ezek a (még) dolgozó, sokgyerekes, szerencsétlenségükre cigány származású, frissen városba kényszerült embe-

rek egyszerűen nem tudnak hol meg-aludni. Ott állnak a csípős őszi szélben, a gyerekeknek holnap iskolába, a férfiaknak munkába kell menniük – a szabad ég alól? Bármilyen hihetetlen is sokunk számára, de bizony megcsik, hogy az embert kidobják, és egyszerűen *nincs hova menni*. A minimális hajlék nélkül végtelenül „leegyszerűsödnek” a dolgok: az ember nem tudja hol szükségét végezni, nem tud megmosakodni, főzni, elveszíti emberi méltóságát. És nincs segítség.

Ezeket a nem emberi helyzeteket nem lehet észérvekkel, jogi és gazdasági törvényekkel *kimagyarázni*. Hús-vér embertársainkról van szó akkor is, ha

nyomorúságos helyzetük távolinak, olykor visszataszítónak tűnik. Saját emberségünk követeli meg, hogy kezünket, mellyel segíthetünk, ne dugjuk zavartan vagy dacosan a nadrágzsebünkbe.

Győri Péter

**Rikkancsokat keres
a BESZÉLŐ!**

MAGAS JUTALÉK!

Jelentkezés a szerkesztőségben:
VIII., Déri Miksa utca 10. fszt. 8.
Szerdán és csütörtökön
11-től 6 óráig

* „1/1971. Korm. rendelet: 124. p. Aki a lakást vagy annak helyiségét, illetőleg a közös használatra szolgáló helyiséget önkényesen foglalta el, arra kell kötelezni, hogy azt minden elhelyezési igény nélkül haladéktalanul ürítse ki. A 123. p. (1) bek. a) és c) pontjának rendelkezését ilyen esetben is *alkalmazni lehet*. 123. p. (1) A lakásban jogcím nélkül lakó rossz-hiszemű személy elhelyezéséről maga köteles gondoskodni. Ha e kötelezettségét nem teljesítette, a körülmények mérlegelésével arra kötelezhető, hogy a) költözzék vissza a korábbi lakásába, illetőleg a tulajdonában álló üres lakásba (szükséglakásba), ...c) költözzék a számára biztosított szükséglakásba, al-bérleti lakószobába, ágybérletbe vagy munkásszállásra.”